

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

MISSIONS- FÖRBUNDET

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS
YTTRER MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

REDAKTÖR: N:r 17. Årg. 35.
MARTIN WESTLING 1 Sept. 1917.

Kinas kvinnovärld och missionen.

Av J. E. Lundahl.

En av den kristna missionens viktigaste grenar är arbetet bland kvinnorna. Kvinnornas inflytande i alla icke kristna länder har, trots den låga och i allmänhet förtryckta ställning, de intagit, alltid visat sig vara mycket stort ifråga om att motverka nya rörelser och förbli kvar vid det gamla. Kvinnan är hedendomens sista och starkaste bålverk mot det nya ljuset. Men å andra sidan har man sett, hur man genom kvinnorna når samhällets mest centrala del och djupaste rot, hemmet och barnen. Därför bör kvinnan lyftas ur sin förnedring icke blott för sin egen skull utan för hela folkets skull. Utan att kvinnan höjes, skall allt det, som göres för det manliga släktet, visa sig otillräckligt. Men med en kristnad, upphöjd och upplyst kvinnovärld gives det inga gränser för utvecklingen av kristendomen och den kristna civilisationens länder. Därför är isynnerhet Österns framtid i så utomordentlig grad beroende av vad som under den närmaste tiden blir gjort för dessa kvinnor. Den nydaning

på alla områden, som för närvarande försiggår i Kina, rör ock dess kvinnovärld. Överallt börja kvinnor vakna till medvetande om de möjligheter, som numera stå dem till buds, och den frihet, som existerar, om de vilja bruka den. I det gamla Kina voro skolor för kvinnor okända. Nu omfattar regeringens nya undervisningsprogram även flickskolor, och sådana ha växt upp i stort antal över hela Kina. Men i denna goda sak ligger ock en fara, mot vilken endast kristendomen kan råda bot eller åtminstone bilda en motvikt. Det sedliga underlag, varpå frihet och kunskap måste grundas för att icke bli till fördärv, har endast Kristi religion att giva. Konfucii sedelära är icke stark nog för att reglera det nya liv, som håller på att bryta in över Kina. Därtill

fordras mäktigare krafter. Den kinesiska kvinnans nyvagnade kunskaps- och frihetsbegär i förhållande till de möjligheter, som finnas för att tillfredsställa detsamma, måste få en reglerande norm genom upplysta kristna kvinnors inflytande, såvida icke hela folket skall föras i olycka.

På olika vägar och inom olika områden utövar ock den kristna kvinnan i Kina sitt inflytande. Om man besöker de kristna hemmen i detta land och ser den frid, trevnad och ordning, som i allmänhet karakteriserar dem, ser den uppfostran, som gives barnen, och det sätt, på vilket hustrun är sin mans hjälp och stöd, då skall man erkänna, att en kristnad kvinnovärld i Kina är soluppgången till en ny dag.

Även på Svenska Missionsförbundets fält i Kina har verksamheten bland kvinnor särskilt de senare åren tagit rätt stark fart. Nyligen anlände ett brev från fru Fernström i Ichang, i vilket meddelas, att vår mission i denna stad tillsammans med de övriga missionerna anordnat en serie väckelsemöten för kvinnor. Vid dessa möten ha föredrag hållits icke blott av utländska kvinnliga missionärer utan ock av infödda kvinnliga talare. Mötena höllas tre dagar å rad i varje kyrka. Texterna skrevos upp dels på små papper, som delades ut till de inbjudna, och dels med stora skrivtecken på en tavla vid själva mötet.

Fru Fernström skriver om mötena inom vår mission följande:

Redan vid 11-tiden första mötesdagen började en del kvinnor komma, fastän mötet ej skulle börja förrän kl. 1. Kyrkan blev snart till trängsel

fyllt av kvinnor, så att många måste stå utanför. Över talarestolen stod med stora kinesiska skrivtecken: »Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde son, på det att var och en, som tror på honom, icke må förgås utan hava evigt liv.» Mötet leddes av fröken Anna Jönsson. Sedan en kinesiskvinna inlett mötet med bön, uppläste fröken Jönsson den skrivna texten samt uppmanade hela församlingen att säga efter. Hon upprepade denna, tills man kunde anse, att samtliga de närvarande lärt sig det sköna bibelspråket. Härefter talade först vår bibelkvinna och efter henne en ung kinesiska, fröken Chang. Denna unga kvinna, som tagit steget helt ut från världen, talade med hänförelse över den nämnda texten. Aldrig förr har jag träffat en kinesiskvinna, som haft så litet av människofruktan. Tobaksrökning, kortspel, dryckenskap, fotbinding, avgudadyrkan, allt slog hon ned på utan förskoning. — De övriga mötesdagarna fortgingo ungefär som den första, fastän med olika texter. Kyrkan var alla dagar till trängsel fylld. Ganska många voro med, som aldrig annars sätta sin fot inom någon kyrka. Vid mötets slut upptecknades namnen på dem, som voro intresserade av den kristna läran och önskade närmare undervisning däri. Hos oss blevo så ett 40-tal namn uppskrivna. Visserligen våga vi icke tro, att alla dessa personer skola komma med i fortsättningen, men när vi ha deras namn och adresser, kunna vi besöka dem i deras hem för att på detta sätt söka bibringa dem kunskap om livets väg.

Vi ha sedan dess haft ett par möten för s. k. sökare. Även då blev vår

kyrka fylld till sista plats av en lyssnande kvinnoskara.

Bland andra är det en förnäm mandarinfru och en hennes släkting, båda med namnet Uang, som tyckas ha tagit saken på allvar. De komma med på alla kvinnomöten, och någon gång ha de även kommit på de allmänna mötena. Det har kostat dessa damer ej så litet självpoffring att på detta sätt sitta tillsammans med de enkla arbetarhustrurna, vilka annars till största delen befolka våra möten. Måtte Herren få vinna dem och deras familjer för sitt rike!

Så långt ur fru Fernströms brev.

Såsom vi redan meddelat i ett föregående nummer, har Styrelsen beslutit att åt missionär Martin Westling överlämna redigeringen av denna tidning. Då nu missionär Westling från och med detta nummer övertager ansvaret för tidningen, vill jag först och främst uttala mitt hjärtliga tack till tidningens läsare och vänner för det goda samarbete, som under många år ägt rum oss emellan. Jag vet, att tidningen har en stor mission att fylla, och det är mitt hopp, att den under de år, jag haft med densamma att göra, åtminstone fått vara till någon nytta för missionskärlekens väckande och stärkande inom Missionsförbundets församlingar i vårt land och för övrigt bland alla, som nåtts av densamma.

För det andra vill jag uttala min glädje över, att redaktörskapet kommer i så goda händer som missionär Westlings. Jag är förvissad om, att tid-

Våra kvinnliga missionärers arbete är i detta avseende synnerligen betydelsefullt. Vi avsluta dessa rader med att återgiva, vad en framstående hindu en gång sade till en missionär: »Vi frukta icke edra skolor, ty vi behöva icke låta våra barn gå dit. Vi frukta icke heller för eder predikan, ty vi behöva icke lyssna därpå. Men edra läkare och edra kvinnor frukta vi, ty edra läkare vinna våra hjärtan genom sitt barmhärtighetsverk, och edra kvinnor vinna våra hem, och när våra hjärtan och våra hem äro vunna — vad återstår då av oss?»

ningen under hans ledning skall allt vidare utvecklas såväl i fråga om ett gediget, intressant och till missionskärlek sporrande innehåll, som ock i fråga om ett ständigt växande prenumerantantal.

För det tredje ber jag att få uttala en ur hjärtat gående bön till alla tidningens läsare och vänner, att de alltfort må skänka tidningen sitt varma understöd, och sina innerliga förböner. Var och en hava vi vår del av ansvaret. Låt oss alltfort som hittills — och om möjligt ännu kraftigare än hittills — hjälpas åt att föra fram vårt missionsorgan. Detta sker därigenom att var och en känner sitt ansvar och fyller sin uppgift.

Undertecknad kommer alltfort att vara medarbetare i tidningen.

Må Gud rikligen välsigna vår missionstidning och dess nye redaktör.

Stockholm den 24 augusti 1917.

Jakob E. Lundahl.

* * *

Special- | För att kunna giva våra nummer. | vänner en mera samlad bild av missionen på våra olika sta-

tioner ha vi tänkt att låta trycka en del nummer av tidningen såsom specialnummer, där missionen på en enda station skall komma att belysas.

Vårt hopp är, att dessa nummer skola hälsas med mycken glädje, och att de skola bidra till att giva ökad kunskap om missionen på de åkertegar, som missionens Herre anförtrött Missionsförbundet. Vi göra nästa nummer början med ett Ost-Turkestan-nummer med anledning av turkestanmissionens tjugufemårsjubileum

* * *

Skriv till missionärerna! | Vi ha från flera av våra missionärer hört, att de numera så sällan få brev från vänner och släktingar i Sverige. Detta torde bero på den uppfattningen, att postgången är osäker eller delvis inställd. Även om breven nu taga längre tid till missionsfälten, är dock postgången fortfarande ganska regelbunden till alla våra missionsfält. Vi uppmana därför hjärtligen våra vänner att icke endast bedja för våra därborta kämpande syskon utan även att skriva till dem och därigenom uppmuntra dem.

* * *

Missionen bland Kinas kvinnor. | Vi bedja att få fästa våra läsares uppmärksamhet dels på ledaren i detta nummer dels ock på fru Kullgrens skildring av den första kvinnokonferensen inom vår mission i Kina.

* * *

Gåvor till evangelister och skolbarn i Kongo. | Vi bedja likaledes få fästa missionsvännernas uppmärksamhet på det uttalande, som kongokonferensen gjort om gåvor till Kongo. Uttalandet återfinnes på annat ställe i detta nummer. Det vore säkerligen gott, om de, som bruka sända gåvor till sina skyddslingar, lade missionärernas önsknin-

på minnet. Penninggåvor förmedlas till missionsfälten genom Expeditionen.

* * *

Våra hemresande missionärer. | I ett föregående nummer meddelade vi, att några kongomissionärer lyckligt anlant till England på väg hem. De äro ännu kvar där. På ett brevkort av den 27 juli skriver missionär Nykvist: »Vi befinna oss väl. Både svenske konsuln och härvarande myndigheter ha bevisat oss all möjlig välvilja. På missionshemmet, där vi bo, äro alla hjärtliga och vänliga. Till moderat pris få vi vårt uppehälle. Det går ingen nöd på oss här; dock längta vi efter den dag, då vi få anträda resan till vårt kära hemland.»

Må vi bedja Herren, att han för dessa våra syskon lyckligt hem.

* * *

Konferens och bröllop i Kongo. | Den 2—8 sistlidne juni voro tjugoofta av våra kongomissionärer samlade till den sedvanliga årskonferensen. Den hölls denna gång på Musana station i Franska Kongo.

Första konferensdagen sammanviges missionärerna *G. A. Hult* och *Ester Westlind*. Den borgerliga akten förrättades av en fransman och den religiösa av d:r Laman.

Vi tillönska de nygifta Guds välsignelse och uttala det hoppet, att de länge tillsammans skola få arbeta bland Kongos folk.

* * *

Ny missionsbok. | Ännu en stor missionsbok har i dagarna utkommit på Missionsförbundets förlag. Det är boken »På obanade stigar» eller »Tjugofem år i Ost-Turkestan». Den är utarbetad efter ungefär samma plan som »Dagbräckning i Kongo» och »Tjugofem år i Kina» men är betydligt större än dessa böcker. Den har över 300

illustrationer. Bokens pris är 6 kr. Vi tro, att denna bok i likhet med dess föregångare skall emottagas med glädje och tillfredsställelse av alla missionens vänner.

* * *

En bok om P. Waldenström. | Inom kort utkommer på Missionsförbundets förlag en bok om vår nyligen bortgångne missionsföreståndare. Den är skriven av redaktör N. P. Ollén och är utomordentligt intressant, vadan vi vänta en stor spridning av boken.

Från vår yttre mission.

MISSIONEN I KONGO

Hälsning från kongokonferensen.

Musana den 8 juni 1917.

Kära missionsvänner!

Sedan den 2 juni äro vi 28 kongo-missionärer samlade till konferens vid Musana, varifrån vi sända Eder en gemensam fridshälsning och ett hjärtligt tack för Edra innerliga förböner och Edert varma intresse för oss och för arbetet bland Kongos folk. Herren har rikligen välsignat vår kongomission, och vi bedja och hoppas, att han även i fortsättningen skall välsigna den.

Bland frågor, som behandlats under vår konferens, var även den om julgävor till våra skolbarn, evangelister och hjälplärare. Flera underhållare ha stundom sänt sina skyddslingar rätt stora julgävor, uppgående till ett värde av 15 till 25 kronor, andra ha sänt mindre och många ingenting alls. De, som ingenting fått från sina vänner, ha i stället fått en mindre gåva av missionen här. Sålunda har det hänt, att den, som minst förtjänat uppmuntran, fått en stor gåva, medan den, som gjort sig mest förtjänt därav, fått en liten, och detta har stundom givit anledning till avundsjuka och klander.

Vid dylika tillfällen ha vi stått frågande, huru vi skulle handla, och vi ville därför framlägga vårt önskemål att i dylika fall få större frihet att efter gottfinnande fördela gåvorna på bästa möjliga sätt.

Brevväxlingen mellan underhållare och skyddslingar är av mycket stor betydelse. Den är till glädje för båda parterna och stärker sambandet mellan dem. Under dessa oroliga tider har dock brevväxlingen till stor del avstannat, men vi bedja Eder att med första återupptaga den.

Vi önska alltså, att, då gåva sändes, dess storlek icke anges i brevet till skyddslingen, om den överstiger fem kronor eller värde därför. Vi anse nämligen, att julgåva för ett värde av fem kronor till en evangelist eller ett skolbarn härute under närvarande förhållanden bör vara nog. Visserligen äro deras inkomster mycket små och nog ha många gjort sig förtjänta av uppmuntran, men i allmänhet har missionen icke råd att giva dem mera, och gåvorna göra största nyttan, då de, som gjort samma arbete under samma missionärens ledning, få lika stora gåvor. Vi äro likväl mycket tacksamma till alla, som sända mera än som går åt till deras egna skyddslingar, ty det är så många, som ingenting få.

På detta sätt blir fördelningen av gåvorna jämnare, och missionen slipper att lägga ut penningar för detta ändamål.

Av alla gåvor äro penningar lättast att sända, och dessa kunna missionä-

rerna använda till kläder åt skyddslingarna, till julfester, biblar, sångböcker, fria sjuksängar eller fri sjukvård till medellösa m. m. De sändas genom Svenska Missionsförbundets Expedition.

Dessutom äro starka bomullstyger, skrivmaterial, sybehör, sjukvårdsartiklar, yxor, knivar och skedar mycket passande och omyckta gåvor.

Till förliden jul fingo vi mottaga många penninggåvor, och vi hoppas, att tacksägelseerna för dessa framkommit trots den svåra postgången.

Låt oss icke förtröttnas att även i detta hänseende göra gott, ty våra skyddslingar härute behöva så väl en liten uppmuntran. Det är saligare att giva än att taga.

Med hjärtliga hälsningar till Eder alla från

Kongokonferensen.

Bland byfolk.

Av S. Malmqvist.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Läraren hade förut varit där men blivit av kvinnorna bortkörd med påkar. Kvinnorna äro morska ibland härute. Nu dröja vi, tills mörkret börjar falla. Så bege vi oss av. Sakta smyga vi oss fram i skogens täta snår för att ej märkas, ty om man finge höra oss, skulle man fly. Vi komma på dem helt plötsligt, och de hinna därför ej fly. Jag går till hövdingen, hälsar och frågar: »Var har du de båda gossarna?» — »De äro inte hemma.» Och så dukar han upp en historia för att föra mig bakom ljustet. Jag kände dock min man och befara, att han sänt pojkar att gömma sig i gräset, ty hur tyst vi än sökte gå, så blev han på något sätt varskodd och gav dem en vink, och så sprungo de. Efter många om och men ropade han dem omsider tillbaka. Vi fingo till slut hans medgivande, att de skulle få komma med i skolan. Sedan jag

följande dag på morgonen haft ett par lektioner med barnen och talat en stund till byfolket, begåvo vi oss iväg till en annan av våra skolor i en by, som heter Kikiunga. Sedan vi varit där ett dygn, fortsätta vi till byn Kimbanda, där vi ha en av våra största skolor. Dagen är förfärligt het, och vi ha omkring åtta timmars väg framför oss. Svettiga och trötta anlände vi på aftonen och mottogos mycket väl av både hövding och folk. Ehuru det ej är mer än omkring två månader, sedan skolan grundades, har den nått en god utveckling. Omkring 60 barn äro inskrivna och ett bra skolhus är nästan färdigt. Det synes mycket hoppfullt här. Hövdingen, en ganska inflytelserik man, är oss varmt tillgiven, och sådan som hövdingen är i en by, sådant är i de flesta fall folket. Högt och dominerande ligger skolhuset med utsikt över landskapet åt alla håll. Detta är en mycket trevlig plats. Här skola vi stanna några dagar, ty i morgon är det söndag, och sedan måste vi arbeta för att få upp ett hus åt läraren och de vita, då de komma på besök. Jag inrättar mig därför så bekvämt som möjligt i ett rymligt men mycket dåligt lerhus. På aftonen samlas en väldig skara till möte. Sällan har jag sett en sådan uppmärksamhet och stillhet i en fullkomligt hednisk by. Alla äro idel öra. Skolbarnen sjunga de få sånger, de hunnit lära sig, med väldig kläm. Långe sitta vi omkring elden och samtala, då jag får vara både lärjunge och lärare. Huru härligt är det ej att få vara en fridens budbärare bland ett fridlost folk. Nöjd med min dag går jag till vila i min lerkoja.

Det är sabbatsdag. En förunderlig stillhet och ro härskar i min själ. Trots det att livet i byn är detsamma som andra dagar, vilar det för mig sabbatsfrid över det hela. I skuggan av ett mangosträd sitter jag och läser Böckernas Bok, och det är som när en törstig dricker ur en frisk källa. Sabbatsdag, hur skön är du ej mitt

ibland hedendom och mörker! Du är en fläkt från högre världar, ett eko från det förlorade paradiset, ett ackord, fullt av ljus harmoni mitt i denna disharmoniska värld! Ja, du är en försmak av den sabbatsro, som står åter för Guds folk.

Omkring mig springa nakna, smutsiga små negerbarn. På något avstånd sitta några ej mindre smutsiga kvinnor med sina dibarn i skycken på ryggen, arbetande med sin matlagning. Där-

färdig att slås omkull av stormen, och regnet formligen öser ned. Den ena blixten efter den andra skär genom luften och förvandlar rymden till ett ljuspalats. Åskknallarna fylla rymden med sitt fasansfulla brak, så man kan tro alla världar skola störta samman. Under det att en del av mina män hålla fast en stolpe, som stöder taket, så att den ej skall falla ned, äro andra sysselsatta med att breda en presenning över min säng, ty taket läcker ganska

Boningshuset på Madzia missionsstation.

borta under taketsprånget sitta några män i däsigt ro, rökande sina pipor, mellan det de gäspar, så att munnen kan gå ur led. Här och där springa grisar, vedervärdiga att skåda, likaså getter, höns och hundar, för att ej tala om andra mindre djur, som i otaliga mängder krypa omkring på marken. Tavlan är ej vacker, men den är så genomturlig för Kongo. Jag blir därför ej störd i min sabbatsandakt. — På aftonen bryter ett rasande oväder löst. Min bräckliga hydda är

allvarsamt. Så hjälpas vi åt, tills ovädet är över. Något möte kunna vi ej ha den kvällen, ty ingen vill ut ur sin hydda efter ett sådant väder.

På måndagen och tisdagen arbeta vi alla på skolplatsen. Alla äro i verket. Ingen får vara sysslolös, ty det gäller att ta vara på tiden. Nog bränner solen het över kullen, och svetten flyter i små bäckar, men så blir också ganska mycket arbete utfört på dessa två dagar. Som lön för allt arbete, skolgossarna utfört, få de en liten gris och kassava-

rotsbröd. Det blir kalas. Nu fingo de sin mödas lön. De hade ock gjort skäl för en uppmuntran, ty utan ersättning hade de byggt ett efter kongoförhållanden mycket bra skolhus. Nu återstår det att bygga huset för läraren och de vita.

En kväll, då vi kommo från arbetet, var en soldat kommen till byn för att binda folk och föra dem bort till ett vägarbete ett stycke därifrån. Folket ville ej arbeta på vägbyggnaden utan måste tvingas därtill. Nu hade soldaten varit i en by i närheten och bundit rätt många, både kvinnor och män. Ibland dem var en kvinna med ett endast ett par veckor gammalt barn på ryggen. Ehuru jag anser det vara fullt riktigt, att folket tvingas till arbete, då de ej gå självmant, endast det sker på ett humant sätt, kände jag medlidande med denna moder och den lilla späda varelsen. Jag frågade därför soldaten, om han ej kunde låta denna mor få gå hem för barnets skull. Genast löser han upp repet, som kvinnan är bunden med, och låter henne gå. Detta var nästan ovanligt, ty i allmänhet utmärka sig ej soldaterna för barmhärtighet. Glad och med en tacksam blick på mig gick kvinnan med lätta steg till sin by. Osökt fick jag sedan ämne för min predikan: Huru vi äro bundna i syndens band, men att Kristus kommit för att lösa oss och göra oss fria. —

Från ena ändan av byn höres gråt och jämmer. Vi gå dit, ty vi förstå, att någon dött. I ett uselt lerhus, delvis utan väggar, ligger en död man, överhöjd med gräsmattor. Runt omkring på jordgolvet i aska och smörja ligga några kvinnor, som gråta och jämra sig högljutt. Under bitter klagan upprepa de den dödes förtjänster och goda gärningar, medan tårar, verkliga eller konstgjorda, rinna utför de av »sorgsmörja» färgade kinderna. I ena hörnet står en avgud, som under den dödes livstid varit hans skyddsande. Beklämmande hopplös, ja hemsk är denna tavla. Huru gärna hade jag

ej velat säga dem ett tröstens ord genom att peka på Honom, som är de sorgnas vän, men intet kunde jag göra. Även om jag försökt, skulle det ej uppfattats väl. Jag går därifrån med vemod i själen. Hedningens sorg är så dyster, så hopplös. Dagen därpå går jag dit igen, mest i tanke på att skaffa mig avguden, som intresserade mig i etnografiskt hänseende. Döm likväl om min förvåning, då alla voro borta. Avguden hade de kastat bort, ty han hade fullgjort sitt värv och hade ingen betydelse för någon annan, sedan hans »ägare» var borta. Hade de vetat att jag velat ha den, torde de ha sålt den för 25 öre. Stackars folk! Vilka svaga gudar ha de ej!

Så lämna vi denna trevliga by. Må vår skola här bli ett medel till att sprida ljus i denna mörka trakt!

Efter ännu några dagars vistelse i andra byar, varunder jag lyckades vinna ett nytt hövdingdöme för vår mission, återvände vi hem till Madzia. Mycket vore att skriva om dessa dagars erfarenheter, ty de voro många och växlande, men mitt meddelande är långt nog.

De hjärtligaste hälsningar från mig och min hustru till alla missionsvänner.

Wuchangförsamlingens årsmöte 1917.

Vårt årsmöte började fredagen den 23 mars och pågick till och med söndagen. Ett fyrtiotal församlingsmedlemmar och sökare från våra utstationer hade infunnit sig. Kl. 7 e. m. hade vi välkomstmöte. Jag har alltid en känsla vid årsmötena av vad jag tror Israels barn kände, när de samla-

des i Jerusalem vid de stora högtiderna. Det ligger någonting av samlings och styrka samt verklig högtid över det hela. Så tyckte jag det kändes vid vårt välkomstmöte. Ledaren av mötet var missionär Sköld. Efter morgonbön och frukost nästa dag började vi kl. 10 med predikan av medhjälparen Shih från Iufangling. Han är en god talare. Hemma i sin bibel är han ock som få. Sedan följde rapporterna från de olika utstationerna. De växla. Alltid någon framgång att glädjas över och likaså anledningar till bekymmer. Värst är det med stillestånd, ty det är lika med död. Emellan varje rapport leddes i bön av tvenne bröder. Till kl. 2 hade vi annonserat försäljning, den första på platsen. Några artiklar från arbetsföreningen och så en del skänkta saker var det, som skulle säljas. Gåvorna voro dock lätt räknade denna gång, men vi hoppas på bättre tider. All början är svår, och särskilt svårt är det att få de kristna till att offra. De, som göra det, äro lätt räknade, och de, som göra det med villigt hjärta ännu färre. Vi fingo dock in omkring trettio kronor. På kvällsmötet förekommo åter rapporter och diskussioner. I de senare bestämdes, att utgifterna för te och lyse skola läggas på församlingen, i något fall gjordes eftergifter tillsvidare. Rörande Iufangling, där missionen hyr hus och betalar en stor hyra, beslöts, att enär hyreskontraktet går ut till nästa år, och villkoren att åter hyra bliva om möjligt ännu svårare, söka köpa ett hus. Församlingen på platsen har en kassa på närmare 400 kronor och Wuchangförsamlingen lovade att hjälpa med omkring 200, och man hoppades, att våra konferenser ville anslå medel till vad som komme att fattas. Så beslöts om tvenne större evangelisationsmötenas hållande på utstationerna årligen. Vid dessa skulle så många som möjligt av arbetarna närvara.

På söndagen hade vi fyra möten. På förmiddagens gudstjänst talade evangelisten Koh från Kotien mycket

lärorikt över 1 Kor. 3: 16. Sedan följde dopakt, då tre män och två kvinnor samt ett barn blevo döpta. Dopet förrättades av missionär Sköld, som först riktade sitt tal till dem, som stodo färdiga att taga detta viktiga steg. Efter några minuters uppehåll firades H. H. Nattvard, ledd av undertecknad. Så hade vi en stunds uppehåll, efter vilken följde ett föredrag av pastor Shen från Londonmissionen i Hankow. Han talade över ämnet: »Vikten av det personliga missionsarbetet» i anslutning till texten om den samaritiska kvinnan.

På kvällsmötet talade först evangelisten Koh över Joh. 6: 19, varefter tiden ägnades åt frågor, som förut ej hunnits med. Så berördes ämnet om vägen till självunderhåll och vikten av söndagsskolarbetet m. m. Säsom avslutning lämnade undertecknad orden i Jak. 5: 7, varpå mötet avslöts med bön och sång.

Wuchang den 10 april 1917.

Gustaf Cederlöf.

Vår första kvinnokonferens i Kina.

Den sjunde februari i år, samlades en liten skara för att fira högtid i Huangchow praktiska skola och seminarium.

På föregående kinakonferens hade beslutats, att vi inom vår mission vid nämnda tid skulle hava vår första konferens för infödda kvinnliga medarbetare. Mången undrade nog, om konferensen skulle kunna bli verklig, och då vi sågo framåt mot den, var det med bön till Gud, att han skulle rikligen välsigna vår sammanvaro. Nu var tiden kommen. Bibelkvinnorna voro ej så många, dels emedan vi ha så få sådana, dels emedan alla ej kunnat komma med. Men de unga lärarinnorna voro flera, och så voro en hel del av Huangchow-skolans elever med.

När vi på torsdagskvällen den sjätte samlades i skolans hörsal och fröken Börjeson, skolans föreståndarinna, hälsade oss välkomna, kändes från början en väntans ande vila över oss, att Gud skulle välsigna konferensen.

Efter välkomsthälsningen valdes fröken Anna Jönsson till ordförande och lärarinnan Rao till vice ordförande.

Varje morgon kl. 8 hölls morgonbön, som leddes av våra kinesiska systrar, utom tvenne gånger då fruarna

fröken Anna Jönsson, »ordning, renlighet, sparsamhet» av fru Anna Berg, »hjärtat såsom Guds helgedom», »det allra heligaste» av fröken Hilma Börjeson.

Varje eftermiddag samtalades över insända frågor. Här några ur högen. Hur vinna mera frukt av arbetet i våra dagskolor? Disciplin i hem och skola. Barnuppfostran. Vad hör till en bibelkvinnas arbete?

Att relatera varje föredrag och dis-

Gruppbild från kvinnokonferensen i Kina.

Lydia Fagerholm och Otilia Tonnér ledde den. Varje förmiddag hölls först ett föredrag över ett givet ämne och efteråt samtal över någon bibelvers. Första dagens föredrag rörde sig om ämnet: Trohet och sannfärdighet i att tjäna Gud och leda människor till Kristus och hölls av under-teknad. Vidare hölls föredrag över följande ämnen: »Tro till frälsning och helgelse för oss själva och för dem som höra vårt vittnesbörd» av Eva Sköld, »I ären dyrt köpte» (1 Kor. 6: 20) av

kussion skulle taga för mycket utrymme. Såväl föredragen som diskussionerna voro rika på goda lärdomar och uppslag. Många deltagare både Gud under tårar om mera kraft, mera kärlek, mera nit för själars frälsning.

Varje dag hölls aftonbön och den leddes av några av våra kinesiska systrar.

Mitt hjärta tackade åter och åter Gud för dessa dagar. Många av dessa unga flickor, som voro med, hade kommit till våra dagskolor från hedniska

hem, andra voro döttrar till någon evangelist eller komna från något troende hem, och alla hade nu anställning på skilda platser.

Särskilt under diskussionerna glädde det oss att höra, huru de själva kände ansvar för verksamheten, huru de samtalade om bästa sättet att vinna barnen i skolan för Jesus m. m., huru de klagade »man ser så litet resultat», och huru erfarenheten lärt dem, att om de skulle kunna leda andra, de först måste kunna kontrollera sig själva, själva vara ett föredöme.

För oss, som varit med under tider, när vi i våra flickskolor endast hade en hednisk manlig lärare, som med sitt umgänge ofta motarbetade vårt arbete att leda de små till Jesus, var detta en hoppfull syn och åter och åter kommo dessa ord för mig: »Edert arbete är ej fåfängt i Herren.»

Uppmuntrande var det ock för systarna Anna Berg och Hilma Börjesson, som handlett dessa flickor, medan de voro i Huangchow skola, att nu se dem samlade så här, se huru de växt till i erfarenhet i arbetet för Gud och huru deras mål ej bara var, att barnen skulle komma igenom sin kurs, utan att de även tänkte på deras eviga väl.

I sanning, vår kvinnokonferens var en milstolpe på vägen, då vi fingo se tillbaka på vägen, vi gått, och till dagar som flytt och jämföra med tiden, som är inne. Vi måste därvid bekänna, att Herren gjort mer, än vi kunnat tänka. »Allt hitintills har han hulptit, hädanefter skall han ock hjälpa.»

Sista mötet hölls på onsdagskvällen, då bröderna Sköld, Fagerholm, Tonnér och Kullgren, samt evangelisten Sten och skolläroarna voro inbjudna. Några av de närvarande talade då om »Förr och nu», huru vi för en 20 à 25 år sedan ej kunde komma in i hemmen, huru vi inga flickor fingo till våra skolor, huru vi ofta möttes med stenkastning, där vi gingo fram. Och nu! Intet hem är stängt för oss, staten har själv öppnat flickskolor, många unga kvinnor äro utbildade till lärarinnor,

doktorer och sjuksköterskor. Och andra ha börjat att biträda i missionsarbetet. Det framhölls ock, att allt detta bör sporra oss att med mod och tillförsikt övervinna de svårigheter, som ännu ligga i vår väg.

På grund av ännu rådande tankar och fördomar ha unga kristna kvinnor många svårigheter att kämpa med, vilket de ock vid konferensen under tårar talade om. De, som äro från hedniska hem, ha kanske farmor, mormor, mor, svärmor, systrar och svägerskor, vilka alla se ned på henne, som nu ej längre vill fördriva sin tid med att spela kort eller annat, ej har nöje i teater, skvaller och allt, som i det dagliga livet hör till hennes nöje. En ung lärarinna berättade, huru de i hennes by, sedan hon nu kommit åter hem, börjat sjunga de visor, de diktade, när bröderna Wikholm och Johansson mördats, och huru de sade till henne: »Vad makt finns i din lära, se så gjorde vi då, och så kunna vi göra med er nu, om vi ville. — Varför räddade din Gud ej dessa två?»

Låtom oss bära dessa unga kristna kvinnor på bönens armar, att de må få kraft att vara ljus i mörkret och salt i förruttnelsen.

Vår första konferens började under bön om Guds välsignelse och den slutade under intrycket, att vi varit med Gud. Den är ett minne, som ej kan glömmas, och vi hoppas, att den skall åtföljas av flera liknande konferenser.

Med kära hälsningar till alla missionsvänner.

Eder i Herren förbundna
Paulina Kullgren.

Bed för missionärerna!

MISSIONEN I KAVKASIEN

Redogörelse för verksamheten i Tiflis under 1915 och 1916.

Av M. A. Ter-Asaturiants.

Under åren 1915 och 1916 hava vi från våra arbetare i Tiflis ej fått några berättelser om verksamheten där. Nu har emellertid en redogörelse kommit, och vi införa den här i hopp, att den skall komma att läsas med intresse.

Vi hava all anledning att tacka Herren för det skydd och den hjälp, som under tiden kommit oss till godo. Tiden har varit ond, hundratals människor ha strömmat in i våra trakter husvilla, nakna och hungriga. Tio-tusentals sjuka och sårade soldater hava legat på de många lasaretten här i staden. Vi hava sett allt detta elände men ha ej kunnat hjälpa dem, emedan det icke funnits några medel hos oss för detta ändamål. Det enda, vi kunnat göra, är att bjuda dessa arma Livets ord muntligen och skriftligen.

Våra armeniska möten ha under hela tiden fortgått utan avbrott och varit mycket väl besökta. Hundratals flyktingar från Turkiet ha hos oss fått andlig hugsvalelse och tröst. Det har varit en glädje för oss, då dessa arma förföljda flyktingar, av vilka många i sitt land varit icke endast välbärgade utan även mycket rika men nu klädda i trasor, kommit och nästan med tårar tryckt min hand och sagt, att de icke visste, att det även i Tiflis fanns en möteslokal för evangeliska armenier. Vi ha även försökt att hjälpa dessa arma med kläder och penningar dels från den amerikanska hjälpkommittén, dels av egna sparsamma medel. Även husbesök ha gjorts, där förhållandena varit gynnsamma.

Våra tyska möten på söndagskvällarna fortgingo till slutet av januari 1916. Från början av februari använde vi på dessa möten ryskan, dels emedan det var förbjudet att använda tyskan på offentliga lokaler och på gatan (ehuru förbudet ej avsåg predikomöten), dels på tillrådan av fröken O. Moberg, som trodde, att vi på detta sätt kunde få flera åhörare på dessa möten. Men resultatet blev det, att vi fingo varken ryssar eller grusiner till dessa möten, och även tyskarna började utebliva, emedan många av dem hade svårt att förstå predikan på ryska. Vi fortsatte dessa ryska möten till slutet av maj 1916. Från början av juni inställdes dessa möten helt och hållet. Efter den tiden ha vi endast haft tre armeniska möten i veckan. Först i april detta år började vi åter tyska möten, som besökas talrikt nästan uteslutande av soldater.

Medan vi ännu hade våra tyska möten, blev jag en dag på hösten 1915 kallad till poliskommissaren, som frågade mig angående våra möten, på vilket språk vi hade dem, varför vi tillåto soldater deltaga i dem o. s. v. Jag svarade honom, att vi hade armeniska möten kl. 11 och kl. 5 och tyska på kvällen. Soldaterna kunde vi icke hindra att komma till mötena, emedan tillträdet till dem var fritt för alla. Han frågade, om jag icke visste, att det var förbjudet att tala tyska på offentliga platser. Jag svarade, att jag visste det väl, men att jag trodde, att förbudet ej gällde religiösa möten, ty de tyska gudstjänsterna i den tysk-luterska kyrkan fortgingo ännu, och ingen hade sagt något däremot. Han kunde ej säga något därom men lovade fråga polismästaren om saken och sedan giva svar, om vi få använda tyskan på våra möten eller ej. Detta svar fick jag aldrig.

Under år 1915 hade jag förmånen att kunna dela ut Nya Testamenten till sårade och sjuka soldater. En armenisk broder i Baku tog på sig alla utgifter för denna skriftspridning.

Varje vecka delades ut flera hundra Nya Testamenten på armeniska, tyska och grusinska och någon gång även turkiska till soldater och krigsfångar. De talrika sjukhusen och lasaretten i staden utgjorde ett stort arbetsfält. År 1915 delades ut flera tusen Testamenten och evangelier på olika språk. Men redan på hösten samma år blev skriftspridning bland soldater på lasaretten förbjuden till följd av att även revolutionärer hade begagnat sig av tillfället för att bland soldaterna sprida sina revolutionära skrifter. Även sjukbesöken blevo förbjudna, och man fick ej komma in i sjukhusen, om man ej hade någon bekant bland de sjuka. Och i detta fall måste man uppgiva sitt namn, adress, yrke o. s. v.

Ekonomien har varit bättre än någonsin förut. År 1914 hade församlingen i Tiflis offrat för underhåll av salen rubel 290:42. År 1915 rubel

304:88 och 1916 rubel 417:86. Och ehuru hyran för salen och andra utgifter ha stigit betydligt, så ha vi dock kunnat sluta räkenskaperna för de två föregående åren utan kassabrist. Kurskillnaden på det bidrag till hyran, som vi få från Sverige, har ock bidragit till kassans goda ställning.

Söndagsskola har hållits av fröken O. Moberg i början av år 1915. I mitten av juni reste hon till en by för sommaren, insjuknade där och var sängliggande nästan hela den återstående delen av året. I början av år 1916 var hon ännu för svag för att kunna arbeta och den 4 juli samma år reste hon hem till Sverige. Efter hennes avresa har en ung broder försökt att fortsätta söndagsskolan men har ej lyckats.

Mätte den politiska friheten bringa med sig även en andlig väckelse för vårt folk!

Kristnade hednafolks insats i kristendomens utveckling.

Av Maj Lagerheim Björck.

Århundraden igenom ha vi vant oss vid att sätta likhetstecken mellan »Europa» — eller möjligen mellan »Europa och Nordamerika» — och »den civiliserade världen», den värld, som betyder något för mänsklighetens och följaktligen även för den kristna religionens utveckling. Många tecken varsla om, att vi snart måste ändra denna ekvation. Redan ha vi måst inrymma en plats i de civiliserade stormakternas led åt öriket i den yttersta östern, och den »gula faran», faran för att mongolerna skulle komma att göra arierna världsherradömet stridigt, som det talades rätt mycket om för ett par tiotal år sedan, är säkert större nu än då? När Europas folk utgjutit varandras blod och tömt sina krafter i det nu pågående kriget, vad väntar oss väl då? Därom torde i närvarande stund ingen kunna profetera, men

omöjligt är väl icke, att civilisationens tyngdpunkt kommer att förskjutas, att även andra raser än den ariska komma att spela en mer eller mindre framstående roll i världshistorien. Det kristna missionsarbetet har också nu på åtskilliga håll framskridit så långt, att man kan vänta, att inom en ej alltför avlägsen framtid folk, som ännu icke såsom folk övergått till kristendomen komma att bidra till utvecklingen av kristen teologi och kristna livsideal. Uppfattningen av kristendomen har länge återspeglat huvudsakligen västerländskt tänkande och västerländsk livssyn. Kanske är den tid icke så långt borta, då även Österlandet, och varför icke också de svartas världsdela, kommer att lämna sina bidrag till förståendet av kristendomens eviga sanningar.

Detta förutsätter dock, naturligtvis,

att den kristna missionens arbete får fortgå utan att alltför mycket inskränkas och försvåras genom krigets verkningar, att de sår, som kriget slagit även på missionsfälten, kunna helas och att missionsarbetet får utvecklas och utvidgas i behövlig grad. Skulle åter missionen hämmas för längre framtid och de vunna resultaten i stor utsträckning omintetgöras, då kommer detta förvisso att på mer än ett sätt menligt inverka på det religiösa och sedliga tillståndet även i den gamla kristenheten. Den kännedom vi äga om de viktigaste av de folk, bland vilka missionen bedrivs, kan säga oss ett och annat om vad vi i ena eller andra fallet kunna ha att vänta av dem.

Afrikas folk har ju i stort sett icke någon inhemsk civilisation eller några högre utvecklade religioner, och det är därför svårt att säga, vad de såsom kristna kunna komma att betyda för kristendomens utveckling. Säkert kunde vi ha mycket att lära av exempelvis Ugandafolkets offervillighet, både då det gällt att själva få tillgång till sanningens kunskap och att sprida den till andra, eller av madagassernas ståndaktighet under förföljelser, och kanske kommer zuluernas rika musikaliska begåvning att väsentligt rikta den kristna kyrkomusiken.

Missionens svåraste fiende i Afrika är nog icke hedendomen eller naturfolkens råhet och fördomar utan islams framträngande i de svartes världsdela. Kan icke den kristna missionen sätta en kraftig damm häremot, komma helt visst många av Afrikas stammar att genom islam göras oemottagliga för kristendomen i Europa och för de européer, som bosätta sig i kolonierna, om det djupa sedefördärvet hos t. ex. Karangafolket i Rhodesia eller kongonegerns själviskhet och karaktärslöshet i stället för att brännas bort av kristendomens eld får kvarstå oberörd av den smula utvärtes hyfsning, som efterlevandet av koranens föreskrifter kan bibringa.

I Asien däremot möter kristendomen på tre olika håll, i Indien, i Kina, i Japan, en gammal högt stående kultur, som, om den kristnas, kan lämna ovärderliga bidrag till kristendomens historia. Det, som mest frapperar en vid studiet av Indiens religiösa historia, är den konsekvens, varmed man förmått genomföra ett idealistiskt åskådningssätt. För Indiens religiösa tänkare är den andliga världen icke blott verklig och oändligt mer värd än sinnesvärlden, utan den är rent av den enda verkligheten, den yttre världen är blott ett sken. Och det är icke endast i tanke och ord, som denna åskådning kommer till uttryck, utan även i handling; den kommer människan att övergiva hus och hem och vänner, att underkasta sig de otroligaste mödor och den strängaste självpina. Av ålder ha offren spelat en oerhörd roll i Indiens religioner. Måhända har detta bidragit till att utveckla offersinne. Man kan icke annat än gripas av den beredvillighet varmed icke blott de så att säga professionella religionsutövarna — tiggarmunkar, fakirer o. d. — utan även gemene man underkasta sig förluster och allsköns besvärigheter för att vinna, vad som menas vara andliga värden. Man följer utan att knota det yttre stränga kastväsendets hinder samma och i det dagliga livet och arbetet oupphörligt ingripande föreskrifter. Ett brott mot dem skulle medföra både timlig och evig olycka.

Opraktiskt är utan tvivel detta åskådningssätt och ett hinder för många nyttiga reformer, men skulle icke vi praktiska och utilistiska västerlänningar kunna ha något att lära därav? Vi, som bekänna oss tro på den osynliga världens verklighet, men så ofta handla, som om denna synliga tillvaro vore den enda.

Indiska missionärer tala stundom om, att åtskilligt i Nya Testamentet fått en djupare innebörd för dem eller blivit fullt fattbart för dem, sedan de lärt känna livet i Indien, som har så mycket mera gemensamt med livet i Palestina

på Jesu tid, än vårt liv här i Västerlandet har. Männe icke Indiens kristna söner och döttrar komma att hjälpa oss att bättre förstå vår bibel och vår Mästares liv och personlighet, särskilt kanske de för oss ofta så svårfattliga, övernaturliga momenten däri?

Det sist anförda gäller kanske också om den yttersta Österns folk och i någon mån väl också om naturfolken i Afrika och andra delar av världen. De ha alla mera gemensamt med urkristendomens människor än vi ha, och mycket i dess historia, som för oss är främmande, stämmer väl överens med deras andliga behov och tankevanor.

Kina är de stora moralisternas hemland. Ingenstädes har det tänkts och skrivits så mycket om det sedliga handlandet som i Kina. Det blir väl därför närmast på den kristna moralens område, som ett kristet Kina kommer att ha något att lära kristenheten i andra länder. Särskilt då det gäller pietet, vördnad för det, som är vördnad värt, och lydnadens svårlärda dygd, torde vi behöva gå i skola hos Kong-fu-tses landsmän.

Även Japan har rönt starka och djupa intryck av Kong-fu-tses lära, och även där står lydningen högt i kurs. Japanernas utpräglade skönhetssinne och förfinade kultur är kanske det, som i Västerlandet förskaffat dem de flesta beundrarna. Men de ha även gedigna förtjänster. Ett folk, vars

söner äro mäktiga en sådan hänförd och uppoffrande fosterlandskärlek, som japanerna givit prov på, och som frambragt en kvinnotyp av sådan fulländning i sin art, så öm, så mjuk, så hängiven och osjälvisk i sin underkastelse under maken och sin omvårdnad om barnen och hemmet, ett sådant folk måste såsom kristet kunna göra det kristna personlighetsidealet väsentligt rikare och skönare.

Då man sökt tänka sig in i, vad kristendomen skulle kunna göra av dessa folk, och vad den därigenom själv skulle vinna, känns det nästan svårt att tänka på möjligheten av att de — om missionen lider alltför svårt avbräck — skulle komma att för lång framtid överlämnas åt en utveckling utan starka kristliga inflytelser. Allt det råa och vidriga i indisk religion skulle få fortfara att öva sitt dåliga inflytande, det opålitliga i indiernas karaktär skulle icke motverkas av kristlig fostran, kinesens vidskepelse och falskhet, hans egennyttan och utilitistiska syn på tillvaron skulle göra den förnyelse, Kina nu håller på att genomgå, utan frukt för folkkaraktären. Och den osedlighetens kräftskada, som fräter det japanska folkets livskraft, skulle icke kunna botas. Ty kristendomen allena — det har den historiska utvecklingen visat — kan adla och fördjupa och stärka det, som finns av värde i ett folks begåvning och karaktär men bränna bort slagget.

Restur

för

Missionär B. E. Rydén.

Sept. 11—12 Julita, 13 Österåker, 14 Walla, 16 f. m. Eskilstuna, 16 e. m. Torshälla, 17 Malmköping, 18 Stålboga, 19 Strängnäs, 20 Mariefred, 21 Nykvarn, 23 f. m. Södertälje, 23 e. m. Tumba, 26 Rönninge, 27 Mölnbo, 28 Gnesta, 29 Laxne, Gåsinge, 30 f. m. Forssjö, Gåsinge, 30 e. m. kl. 3 Björnlunda.

Okt. 1 Gryt, Stjärnhof, 2 Flen, 3 Bettna, 4 Tystberga, 6 Oxelösund, 7 f. m. d:o, 7 e. m. Nyköping.

Kollekt för Sv. Missionsförbundets Kina-mission upptages tacksamt.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Lektor P. Waldenströms skrifter.

Följande arbeten äro utgivna å Svenska Missionsförbundets Förlag och kunna rekvideras direkt eller genom bokhandlare.

- Nya testamentet med förklarande anmärkningar.* 2 delar, inb. 8 kr.
Nya testamentet och psaltaren, översättning. Klotb. 2,25 kr.
D:o d:o Chagrinb., guldsn. 3,75 kr.
David's Psalmer med utläggning av P. Waldenström. Del I, inb. 3 kr.
D:o med utläggning, del II, inb. 3 kr.
D:o » » » III, » 3 kr.
Guds eviga frälsningsråd, 3 delar, inb. 9 kr.
Se Guds Lamm, illustr., inb. i praktband (obs. nedsatt pris) 4 kr.
Smärtornas man. Tredje uppl. Inb. 2 kr.
Kristi avsked från sina lärjungar, inb. 2,75 kr.
Jesu pinas och uppståndels historia inb. 2 kr.
Gud är min tröst, inb. 2 kr.
Högmässopredikningar. Första årgången, 2 del., inb. (obs. nedsatt pris) 4 kr.
Herren är from (ny omarb. uppl.) klotb. 2 kr.
Brukspatron Adamsson eller *Var bor du?* Illustr., kart. 2 kr.
Stycken av Livets ord (ny tillökad och omarbetad uppl.), klotb. 2,25 kr.
Frälsning för all världen, klotb. 1 kr.
Guds rike och församlingen, häft. 50 öre.
Barmhärtig och nådig är Herren. Davids 103 psalm, översatt och förklarad, häft. 60 öre.
Till Österland, inb. (obs.! nedsatt pris) 5 kr.
Nya färder i Amerikas Förenta Stater, häft. 5 kr.
D:o d:o, inb. 7 kr.
Genom Canada, häft. 1,50 kr.
Dop och barndop, häft. 1 kr.
Det kristna dopet, häft. 50 öre.
Biblisk Troslära, klotb. (ny upplaga) 3,50 kr.
Es. 52: 13—15; 53: 1—12. (Särtr. ur Pietisten) 5 öre.
För fosterlandet, 25 öre.
Låt oss behålla vår bibel, häft. 50 öre.
Bibels evangelium och de eviga straffen, häft. 60 öre.
Bibelkommissionen och nya testamentet (1912), häft. 1 kr.
Vad Gud kan vilja säga Sverige genom det i Europa pågående kriget, 25 öre.

Traktater.

- Ord till väckelse och tröst*. Blad i paket à 50 öre.
Nya traktater. Paket om åtta serier (96 st.) 1 kr.

Mången önskar sig ett minne av *Lektor Waldenström*. Ett värdefullt sådant är en bok av honom.

På obanade stigar

är nu utkommen!

Boken, ett praktverk, är en jubileumspublikation över Svenska Missionsförbundets tjugufemåriga verksamhet i Ost-Turkestan.

Pris: 6 kronor.

Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm C.

Rekvidera i dag!